

Jó hálát adni és dicsérni az Urat!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.05.09.

Ige: Zsolt 66

1Thessz 5,16-18 ¹⁶Mindenkor örüljete, ¹⁷szüntelenül imádkozzatek, ¹⁸mindenért hálát adjatek, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.

Kedves Testvérek!

Bev.: Valamit tud ez a nagyon régen élt, ismeretlen énekes, zsoltárszerző. Nem tudjuk, ki írhatta ezt az éneket, a 66. Zsoltárt, de talán nem is fontos tudnunk a nevét. Nem tudjuk azt sem, hogy milyen élet-helyzetben van, vagy mi lehetett az a nehézség, az a próba, amiben benne volt. Azt viszont tudjuk, hogy ez a próba már véget ért. Ez nehéz próba volt számára, sőt, nemcsak neki, hanem a közösség számára is, hiszen egy egész közösség nevében beszélt ő.

Tudhatjuk azt is, hogy ez a próba olyan volt számukra, mint az ezüstnek a tűz, amely megolvasztja az ezüstöt, és kiégeti belőle a salakot. A megpróbáltatás pedig kiégeti az ember életéből a salakot, a bűnt, a rosszat, a hiábavalót, a feleslegest, az istennélküliséget, a gőgöt.

Azt mondja a zsoltáros, hogy az Úr tartotta életben őket. Veszély fenyegette az életüket, de életben maradtak – és nem bizony nem kis dolog. Életben maradtak, mert az Úr életben tartotta őket. A baj és a nyomorúság, a próbák idején a zsoltáros fogadalmat tett Istennek, ha megszabadítja őket, akkor áldozatot ad Istennek.

Majd amikor átélte a szabadulás örömét, akkor sem felejtette el fogadalmait. Ezért áldozatokkal megy Isten házába, a templomba, mert teljesíteni akarja az ígéreteit. Az 50. Zsoltár 14. verse pontosan ezt mondja: „**Hálaadásodat áldozd az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!**” Ez az ember hálás Istennek, és háláját látható módon is kifejezi: áldozatot mutat be. A legfontosabb azonban a hála, ami mindennek a mozgatója. Ugyanis, ha nincs szívből jövő hála, akkor felesleges minden áldozat.

Ez az ember egy nagyon fontos dolgot biztosan tud: *tudja azt, hogy mindent Istentől kapott.* Tudja azt, hogy minden jót, az erőt és a szabadulást a próba terhe alól, Istentől kapta.

Ebben nagyon különbözik sok más kortársától, de nagyon különbözik ez az ember sok-sok mai embertől is. Hihetetlen mértékben fejlődtek a mai emberek lehetőségei, ha csak az elmúlt 50 évet nézzük is. Még elképesztőbb mértékű a fejlődés, ha összehasonlítjuk a mi korunkat és a zsoltáros korát, aki kb. 3000 évvel ezelőtt élhetett. 3000 év alatt mennyit fejlődött a tudomány, a technika, az orvostudomány. Ezek a lehetőségek pedig mind a kezünkben vannak, és segítenek a mindennapokban, hogy felül tudjunk kerekedni a nehézségeken.

Tulajdonképpen az ember könnyen azt gondolhatja, hogy mindent saját magának köszönhet, és ez nemcsak önbizalmat ad az embernek, hanem önhittséget is. A 21. szd-i ember önmagában hisz, senki másban. Azt hiszi a mai ember, hogy eszközeivel és tudományával mindent meg tud tenni, és korlátlanok lehetőségei.

Holott ez egyáltalán nincs így. Kitágultak lehetőségeink, mégis szüntelenül korlátokba ütközünk bele. Nekünk is szükségünk van Isten segítségére és szabadítására.

1. A 66. Zsoltár írójától azonban az első, amit megtanulhatunk, hogy Istentől van a szabadulás. Isten ki tud szabadítani a mélységből. A jelenünket és a jövőnket is az Úrnak köszönhetjük.

Ha összehasonlítjuk a zsoltárost és az átlag mai embert, akkor nem sokban különböznek. Valójában egészen kicsi a különbség emberileg nézve. Mindketten küzdenek a nyomorúsággal. Mindketten harcolnak az erőszakosok elnyomásával szemben. Mindketten átélnek betegségeket, szegénységet, gúnyt és üldöztetést. De mindketten átélnek szabadulást is.

A különbséget én abban látom, hogy melyikük kinek tulajdonítja a szabadulást? Önmagának vagy pedig Istennek? Saját magának mond köszönetet, vagy pedig Istennek ad hálát? Saját ügyességét, okosságát, leleményességét, rafináltságát és kapcsolatait dicséri? Vagy pedig a Mindenható Isten kegyelmét és irgalmát dicséri?

Hiszem azt, – kedves Testvéreim – hogy a legfontosabb, amit mi, mai emberek megtanulhatunk, hogy Istennek nem rövidült meg a karja, nem fogyatkozott el az ereje, és nem szűnt meg a hatalma, ezért Ő ki tud szabadítani a mélységből téged is, és engem is.

Felmerül a kérdés: ha úgy is átélheti az ember a szabadulást, hogy nem kérte Isten segítségét, akkor mi szükség van Istenre? És látjuk, sokan élnek így, hogy elveszítették kapcsolatukat teremtőjükkel és gondviselő Istenükkel.

Pál szavai segítenek megérteni, hogy igazából nekünk jó, ha Istennek adunk hálát, ha tudjuk, hogy Tőle van a szabadulás. Ezt írja Pál: **16Mindenkor örüljétek, 17szüntelenül imádkozzatok, 18mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.** A mi javunkat szolgálja, hogy tudjuk honnan jöttünk, ki tartja kézben életünket, és hova tartunk.

Ha hiszünk Istenben, akkor szilárd alapja lesz életünknek, eltűnik a létbizonytalanság és az öröklét miatti bizonytalanság. Szikla szilárd alapra épül életünk háza, amit nem rendít meg semmilyen vihar, nyomorúság, betegség vagy megpróbáltatás.

A zsoltáros a szabadítás megtapasztalása után elmegy a templomba, hogy hálát adjon Istennek. Sokan elgondolkodtak már azon, hogy vajon miből szabadulhatott meg ez az ember annak idején? Beteg volt, és csodával határos módon meggyógyult, mint a 38 éve beteg ember a Bethesda tavánál? Anyagilag került lehetetlen helyzetbe, és váratlanul, nem is remélt módon ki elengedték az adósságait, ahogyan az a szolga, aki tízezer talentummal volt adósa urának? Vagy valaki, aki erőszakos volt vele már hosszú idő óta, egyszerre belátta gonoszságát és bocsánatot kért tőle? Esetleg elmagányosodott vagy gyászolt? Megrágalmazták, de kiderült az ártatlansága?

Bármi lehet ennek a zsoltárnak a hátterében. Valóban nem tudhatjuk. De én azt is mondom, hogy igazából jó az, hogy nem tudjuk, hogy miért adott hálát, és miért mondott dicséretet ez az ember. Mert ha tudnánk, hogy ezért vagy azért volt hálás Istennek, akkor talán az bennünket is befolyásolna, és esetleg azt hihetnénk, hogy csak bizonyos dolgokért adhatunk hálát az Úrnak.

De nem! Nem derül ki az, hogy a zsoltáros miért volt hálás. Bármiért lehetett hálás. Bármiért dicsérhette az Urat. Ezért mi is bármiért lehetünk hálásak, és mindenért dicsérhetjük az Urat.

Mert Isten kiszabadít bennünket a mélységből. A szabadulás végsősoron Tőle van. Hiszem azt, hogy Isten adott az embereknek tudást, bölcsességet, tudományt és technikai fejlődést. Ezekben hatalmas lehetőséget kaptunk, melyekkel szabadon, de felelősséggel élhetünk. Ugyanakkor nem szabad elfelejteni, hogy kitől kaptuk mindezt! Nem szabad hálátlanul elfelejteni alkotónkat és gondviselő Urunkat.

Mostanra hazánkban visszaszorulóban van a covid-19 járvány harmadik hulláma. Sokféle nehézség van mindenkinek az életében, de a járvány mindannyiunk életét megnehezíti, sőt, fenyegeti. Senki sem kivétel alóla. Jár a köszönet és az elismerés a kutatóknak, az orvosoknak, a járványügyi szakembereknek, az ápolóknak, és mindenkinek, akinek része van abban, hogy az elmúlt hónapok alatt kordában lehetett tartani a járványt.

Az embereket megilleti a köszönet és az elismerés tudásukért, áldozatkészségükért, erő feletti munkájukért, szolgálataikért. De nekünk hívó embereknek semmiképpen sem szabad elfelejtenünk azt, hogy az Úristentől van a szabadulás a járványból is. Istenünk az, Aki minden bölcsességet és tudást adta az embereknek. Az Úrtól van a gyógyulás és az egészségünk megőrzése. Tőle van az erő és az új kezdet most is.

2. Másodszer azt is el szeretném mondani, hogy **Isten akkor sem feledkezik meg rólunk, ha mi úgy érezzük, hogy már elhagyott bennünket az Úr.** Ha a szenvedések és a próbák véget nem érő sorában vagyunk benne, Ő akkor is velünk van. Ha az életünkben van még megoldatlan probléma, vagy megoldhatatlannak látszó élethelyzet, akkor is tudhatjuk, hogy Isten nem fordított nekünk hátat.

Valaki azt mondta, hogy „szabadulást csak az élhet át, akinek az élete gödörbe jutott”. Biztosan nehéz azt elfogadni, hogy Istennek nem mindig célja az, hogy az övéi elkerüljék a bajokat, a nehézségeket, vagy a nyomorúságokat. Ezért van, amikor Isten bizony megengedi azt, hogy belekerüljünk lehetetlen helyzetekbe.

Pál apostol pontosan erről írt a korinthusi gyülekezet tagjainak a 2. levele 4. részében: *7Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: 8Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; 9üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; ...*

Majd néhány verssel később hozzát teszi: *15Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére. 16Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. 17Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, 18mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*

Pál úgy szemléli földi küzdelmeinket és szenvedéseinket, hogy **ezek által Isten kegyelme sokasodik** az életünkben. Minél mélyebbre kerül az ember, annál inkább felismeri azt, hogy csak Isten képes rajta segíteni. És minél erősebb ez a felismerés, annál teljesebb az Istenre való ráhagyatkozás, amikor önmagunkat teljesen az Úrra bízunk. Ilyenkor mondjuk ezt imádságban: „*Uram, én már olyan reménytelen helyzetbe kerültem, hogy nem tudok önmagamon segíteni. Hát, Te segíts rajtam, és én örökké magasztalom szent neved!*”

Isten népét nem az különbözteti meg másoktól, hogy elkerüli a baj, hanem az, hogy a hit által **jól tudja: Istenre számíthat a bajban**. Hadd idézzem megint az 50. Zsoltárt! A 15. versben ezt a biztatást kapjuk: **Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.**

3. A harmadik fontos dolog, amit ebből a hálaadó Zsoltárból megtanulhatunk, hogy a zsoltáros bár sok mindent tehetne, mégis a legfontosabbat teszi: hálát ad a szabadulásért.

Olyan sokszor lehet azt látni, hogy emberek egy gyógyulás után még hónapokkal vagy évekkel később is csak arról tudnak beszélni, hogy milyen nagy fájdalmaik voltak, milyen gyötrelmes volt a betegség ideje. Pedig már régen meggyógyultak! Már lehetne a gyógyulás feletti örömről is beszélni. Már köszönetet lehetne mondani, és hálát lehetne adni Istennek azért, hogy kihozta őket a nagy mélységből!

Mások pedig az elszenvedett sérelmeiket sorolják vég nélkül. Pedig lehetne arról is beszélni, hogy milyen kegyelmesen meghallgatta őket az Úr, és megszabadította őket ellenfeleiktől. A sérelmek és a keserőségek emlegetése helyett adjunk inkább hálát Istennek.

Lássuk be azt, hogy amikor az ember újból és újból felemlegeti a sérelmeit és a keserűségét, akkor csak ismételten átéli ugyanazt a fájdalmas érzést, és ugyanazt az elszenvedett megaláztatást érzi akkor is, amikor már érezhetné a szabadság felemelő érzését is.

Ezzel szemben lehet azt is választani, hogy Istenre tekintünk és megértjük és belátjuk azt, hogy **„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”** – ahogy a 46. Zsoltárban olvassuk.

Valahányszor pedig hálát adunk Istennek és magasztaljuk az Ő szent nevét, mindannyiszor megerősödünk az Ő kegyelmében, és mindannyiszor öröm és boldogság járja át a mi szívünket.

Éppen erről beszél Pál apostol is. Igehirdetésem legelején az ő szavait olvastam fel, amikor azt mondja: **¹⁶Mindenkor örüljetek, ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ¹⁸mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.** (1Thessz 5,16-18)

4. Végezetül azt szeretném elmondani, hogy **amikor hálát adunk Istennek**, akkor önmagunk számára tisztázzuk, hogy Istenhez tartozunk, az Ő népe vagyunk. A Mindenható és Kegyelmes Isten a mi Istenünk, mi pedig az Ő megváltott népe vagyunk.

Amikor pedig bizonyágot teszünk másoknak Isten hatalmáról, akkor a körülöttünk élők előtt tisztázzuk azt, hogy kihez tartozik a mi életünk.

Nagyon fontos mindkettő: megerősödni abban, hogy az Úr a mi Istenünk, és mi hozzátartozunk, mert ez megerősíti hitünket, és az emberek is tudják, hogy mire számíthatnak. Persze ez felelősséggel is jár: a tisztességes és példamutató élet felelősségével.

Kedves Testvéreim a Krisztusban! Ha megkérdezzük, hogy mit akar Isten tőlünk? Akkor egyértelmű a válasz: **¹⁶Mindenkor örüljetek, ¹⁷szüntelenül imádkozzatok, ¹⁸mindenért hálát adjatok,..**

Így lehetünk és így leszünk sóvá és világossággá – Jézus szavai szerint. Így töltjük be az Úr által kapott küldetésünket ebben a városban, vagy bárhol, ahova helyezett minket Istenünk.

Ugyanakkor, ha így élünk és így cselekszünk, akkor az a mi javunkra is szolgál Jézus Krisztus által, az Isten akarata szerint. Ámen.

Loment Péter lelkész